

זוהר פרשת יתרו (פ.)

החכמה הגדולה והעצומה אשר נטע הקב"ה בעשבים ובכל דבר בבריה

ולקח אוזב וטבל במים איש טהור והזה וגו'. אמר רבי שמעון בוא וראה שאין לך כל עשב ועשב שנולד בארץ, שלא תהי' בו חכמה גדולה, וכחו בשמים גדול^[טו] בוא וראה מן האזוב, שבכל מקום שרצה הקב"ה לטהר לאדם, באזוב נטהר, מה הטעם, כדי שיתעורר כחו שלמעלה שנפקד עליו, שהרי כח ההוא שנפקד עליו, כאשר הוא נתעורר, מבער לרוח הטומאה ונטהר האדם, למדנו שאמר רבי יוסי פעם אחת הייתי מהלך בדרך, והיה ר' חייא בני עמי, כשהיינו מהלכים מצאתי איש אחד שהיה מלקט בשדה עשבים לרפואה, קרבתי אליו ואמרתי לו, בן אדם, קשר אגודות העשבים למה, לא זקף ראשו ולא ענה כלום, אמרתי לו לר' חייא בני, האיש הזה או שהוא חרש באזניו, או שוטה או חכם, ישבתי אצלו, ואחר שלקט אותן העשבים ואגדם, וכסה עליהם עלי גפנים, אמר לנו אני רואה שיהודים אתם, ויהודים אומרים עליהם שהם חכמים, אם לא שאני חס עליכם עתה, הייתם מרוחקים מאנשים, כמצורע הזה שהכל מרחקים אותו, שהרי אני רואה שריח מן עשב אחד שהיה קרוב אצלכם נכנס בגופות שלכם, ותהיו מצורעים ג' ימים, אלא אכלו אלה שומי השדה ותתרפאו, אכלנו מהשומים שהיו נמצאים לפנינו, נרדמנו ושכבנו בזיעה עד שעה גדולה, אח"כ נתעוררנו, אמר לנו איש ההוא, אלהיכם עתה עמכם שמצאתם אותי, שהרי הרפואה של גופותיכם על ידי נעשית, כשהיינו מהלכים אמר לנו.. ראייתם שלא זקפתי ראשי ולא דברתי עמכם, משום שאבי חכם בעשבים מכל בני דורו היה, ולמדתי מאבי עניני כל העשבים שהם אמיתים, ואני בכל שנה מדורי בין העשבים, וזה העשב שראיתם שכסיתו אותו בעלי גפנים האלה הוא לצורך זה, כי בביתי יש מקום לצד צפון, ובמקום ההוא עומד רחיים, ומן החור של אותו הרחיים יוצא איש אחד בשני ראשים, וחרב שלופה בידו, ובכל יום הוא מצער לנו, ובשביל זה לקטתי העשב הזה, לכו אחרי ותראו כחו של העשב הזה, ומה שאל עליון ברא בעולם, ואין מי שידע דרכיו בכל דבר, הלכנו אחריו, כאשר היינו מהלכים בדרך, השפיל עצמו לנקב אחד אשר בעפר, וישם מעשב הוא בהנקב, יצא משם נחש אחד וראשו גדול, לקח חבל אחד וקשר להנחש כמו גדי, נבהלנו, אמר לנו לכו אחרי, הלכנו אחריו עד שבאנו לביתו, ראייתו מקום ההוא בחשכות סמוך לכותל, נטל נר והבעיר

זוהר פרשת יתרו * זיו הזוהר

טו. דאמרו חז"ל שאין לך עשב מלמטה שלא יהיה לו מלאך למעלה בשמים המכה בו ואומר לו גדל, ענין מכה בו היינו שמשפיע בו כחו וסגולתו הראוי לו.

בערה סמוך למקום ההוא של הרחיים, אמר לנו ממה שתראו לא תפחדו ולא תדברו כלום, בתוך כך התיר להנחש מקשריו, וכתש במכתשת מעשב ההוא, וישם ממנו בראש הנחש, נכנס הנחש בתוך החור של הרחיים, ושמענו זעקה שכל המקום נזדעזע, בקשנו לצאת, אחז בידינו איש ההוא ואמר לנו, אל תפחדו, גשו אלי, בתוך כך יצא הנחש ונטף ממנו דם, לקח האיש ההוא עוד מן העשב הנכתש ושים בראש הנחש כבראשונה, נכנס הנחש בחור הרחיים, לשעה קטנה ראיתי שיצא מן החור ההוא איש אחד בשני ראשים, והנחש כרוך סביב ערפו, נכנס בתוך החור של הרחיים ויצא ג' פעמים, ויצעק, זקיטא זקיטא^[טז] אוי לאמו שהנהיגה אותו למקום הזה, בתוך כך נעקר הרחיים ממקומו, ויצאו האיש והנחש ונפלו ומתו שניהם, אנחנו נפחדנו מאד, אמר לנו איש ההוא, זה הוא כח העשב שלקטתי לפניכם, ולכך לא דברתי עמכם ולא זקפתי ראשי בשעה שקרבתם אצלי, ועוד אמר לנו אילו ידעו בני אדם החכמה מכל מה שנטע הקב"ה בארץ, והכח מכל מה שנמצא בעולם, אז היו מכירים כח הבורא בחכמה גדולה, אבל לא העלים הקב"ה חכמה זו מאנשים, אלא כדי שלא יסירו מדרכיו, ולא יבטחו בחכמה ההיא וישכחו הבורא, כשבאתי וספרתי כל הענין לפני ר' שמעון, אמר ודאי זה חכם היה, ועל עצמי אמר, ברוך הרחמן שהצילך.

זוהר פרשת וישב (קפד):

אין לך אדם בעולם שאינו טועם טעם מיתה בלילה ורוח הטומאה שורה על זה הגוף

והזה הטהור על הטמא. רבי שמעון פתח ואמר (תהלים כ"ו) ארחץ בנקיון כפי ואסובבה את מזבך ה'. מקרא זה נתבאר, אבל בוא וראה סוד הדבר כאן, שהרי אין לך אדם בעולם שאינו טועם טעם מיתה בלילה, ורוח הטומאה שורה על זה הגוף, מפני מה, לפי שהנשמה הקדושה מסתלקת מן האדם ויוצאת ממנו, יען שהנשמה הקדושה יוצאת ומסתלקת ממנו שורה רוח טומאה על זה הגוף ונטמא, וכאשר הנשמה חוזרת להגוף נתבטל זוהם הזה, והרי אמרו שידי האדם זוהם של טומאה נשאר בהם, וע"כ אל יעביר ידיו על עיניו, לפי שרוח טומאה ההוא שורה עליהן עד שנוטל ידיו, וכאשר נוטל ידיו כראוי אז נתקדש ונקרא קדוש, ואיך נצרך להתקדש, נצרך כלי אחד למטה וכלי אחד מלמעלה, כדי שיתקדש מהכלי שלמעלה, והכלי שמלמטה שיתן זוהם הטומאה בו, זה כלי לקבל הטומאה, וזה כלי להתקדש ממנו, זה ברוך וזה ארור, ואין נצרך אותן מים מזהמים לשופכם בבית, כדי שלא יגע אדם בהם, שהרי בהם מתאספים מן צד הטומאה, ויכול לקבל נזק מאותן מים הטמאים, ועד שיעביר הזוהם מן ידיו לא יברך וזה נתבאר, ולפיכך טרם שמקדש האדם ידיו בבקר נקרא טמא, כיון שנתקדש נקרא טהור, ולפיכך אל ירחץ אלא מן יד שנטהרה תחלה, שכתוב והזה הטהור על הטמא, זה נקרא טהור וזה נקרא טמא, לפיכך נצרך כלי אחד למעלה וכלי אחד למטה, זה קדוש וזה טמא, ומאותן מים אסור להשתמש בהם כלום, ואל ילין אותם

זיו הזוהר

טז. בעל הדרך אמת פירש משמעות זקיטא שהיא מאי אכלת, ומה שמסופק בפירושו הזה מפני שנזכר בריה פחותה הנזונית מן תולעים, ומביא ראיה

בבית, אלא צריך לשופכם במקום שלא יעבור עליהם אנשים, שהרי כיון שנשפכו בארץ רוח טומאה נמצא שם ויכול להנזק, ואם חפר להם נקב משופע תחת הארץ שלא יתגלו, מה טוב, ואין ליתן אותן המים לנשים מכשפות, שיכולות להרע בהם לאנשים, לפי שאותן המים מאוררים הם, והקב"ה רוצה לטהר לישראל שיהיו קדושים, ככתוב וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טומאותיכם וגו'.

זוהר פרשת נח (סו).

יש מים מתוקים ויש מים מרורים יש מים צלולים ויש מים עכורים יש מי שלום ויש מי מריבה

המה מי מריבה אשר רבו בני ישראל וגו'. אמר רבי יהודה וכי במקום אחר לא רבו בני "ישראל את ה', מה נשתנה כאן שאמר המה מי מריבה ולא במקום אחר, אלא הם מי מריבה היו בודאי, שנתנו כח ותוקף לשרי הדין להתגבר, לפי שיש מים מתוקים ויש מים מרורים, יש מים צלולים ויש מים עכורים, יש מי שלום ויש מי מריבה, ועל כן **המה מי מריבה** אשר רבו בני ישראל את ה', שהמשיכו עליהם את זה שלא נצרך, ונטמאו בו, זה שאמר הכתוב ויקדש בם, אמר ליה ר' חזקיה אם כן מה ויקדש, ויקדשו צריך לומר, אלא הענין מרמז למעלה, ויקדש, שנפגם זה שלא נצרך, כביכול שנפגמה הלבנה^[1] ויקדש, לא לשבח נכתב כאן.

זוהר פרשת אמור (קב):

מן בזכות משה ענני כבוד בזכות אהרן

וישמע הכנעני מלך ערד יושב הנגב וגו'. אמר רבי יהודה למדנו שג' מתנות עליונות נזדמנו להם לישראל ע"י שמשוה אהרן ומרים, מן בזכות משה, ענני כבוד בזכות אהרן, באר בזכות מרים.. ובוא וראה כל אותן השנים שאהרן הי' קיים, היו ישראל בצל כנפי השכינה תחת אותן שבעה ענני כבוד, אחר שמת אהרן נסתלק ענן אחד שהוא הימין של כולם, וכאשר זה נסתלק, נסתלקו כל שאר עננים עמו, ונתראו כולם בשפלות, והרי ביארו זה שכתוב **ויראו כל העדה כי גוע אהרן**, אל תקרא ויראו אלא וייראו, מיד **וישמע הכנעני מלך ערד יושב הנגב** כי בא ישראל דרך האתרים, שמע שנסתלקו אותן עננים, ומת התייר הגדול שכל אותן עננים היו נקשרים בו, אמר רבי יצחק הכנעני מלך ערד יושב הנגב בודאי, וכאשר באו המרגלים ששלח משה אמרו עמלק יושב בארץ הנגב, כדי לשבר את לבם, שהרי בעמלק נשבר כחם לראשונה.

זיו הזוהר שם זיקטא וכאן נזכר זיקטא, הנה זה יוכל לפרש בפשוט שכך הי' שמו, כי אלה הברואים כלם נקראים בשמות. יז. פי' פירוש שע"ל ידי המריבה של ישראל פגמו בהשכינה הקדושה שנקראת לבנה, וזה ויקדש אין פירושו כאן קדושה אלא להיפוך.

